

ΕΛΕΝΑ ΑΚΡΙΤΑ

**ΦΟΝΟΣ
5 ΑΣΤΕΡΩΝ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Το τέλειο έγκλημα θέλει ταλέντο, φαντασία και...
αδίστακτους συνεργούς.
Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Γιάννη Πλιώτα που,
ως ηθικός αυτουργός, με ενθάρρυνε να διαπράξω
τον πρώτο μου φόνο.
Και τον δεύτερο...
Και τον τρίτο...*

Στη μανούλα μου

«Πώς μπορεί κάποιος να χαμογελάει ολοένα και να είναι
τόσο αχρείος»

Γουίλιαμ Σαίξπηρ, *Άμλετ*

*Παρασκευή 17 Δεκεμβρίου 2004,
του Αγίου Διονυσίου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης του Θαυμα-
τουργού...
Λίμνη Στυμφαλία*

Δεν το λένε τυχαία ξεφτέρι. Το θηλυκό γεράκι μια χαρά τα κατάφερε να επιβιώνει στα ζόρια. Να καληώρα, μετά από μέρες βροχής, τώρα είχε βγει ήλιος –ένας τραχύς, εκδικητικός ήλιος– και η ατμόσφαιρα κρύσταλλο: ό,τι πρέπει για κυνήγι.

Το θηλυκό ξεφτέρι λες και το 'ξερε αυτό... Έφτασε στο κατάλληλο ύψος, κι ακίνητη πια εντελώς, άρχισε να αιωρείται παράλληλα με τα ψυχρά ρεύματα της περιοχής· τα 'νωθε όλα τούτα καλύτερα από τους μετεωρολόγους των ανθρώπων κι ας μην είχε ούτε αισθητήρες ούτε υπολογιστές.

Με τα μάτια της σκανάρισε όλο το δάσος ψάχνοντας για σπίνους, τσίχλες και κοτούφια, που η μαύρη μοίρα τους τα 'ριχνε στον δρόμο της. Προσπαθούσαν τα καφερά να ξεφύγουν βουτώντας στο πυκνό δάσος, όμως το ξεφτέρι πέταγε μέσα στην πυκνή βλάστηση με μια ακρίβεια μοιρογνωμονίου που θα τη ζήλευε καθηγητής Μαθηματικών.

Εκείνο το δεκεμβριάτικο πρωινό, θες που τα μικρά θηράματα κρύβονταν καλά, θες που δεν ήταν πολύ πεινασμένη, συνέχισε την πτήση της. Ξεμακραίνοντας από το δάσος, βρέθηκε πάνω από μια λίμνη που θυμόταν ότι στις όχθες της κούρνιαζαν νόστιμα, μεγαλόσωμα ψαρόνια.

Τα πάντα στη λίμνη ακίνητα και παγωμένα. Τα πάντα εκτός από ένα μικρό, ροζ σημείο. Κάτι χτυπούσε με μανία το νερό προκαλώντας αναταράξεις. Το ξεφτέρι πλησίασε προσεκτικά. Είχε δει κι άλλοτε παρόμοιες σκηνές, όταν οι βίδρες μάγκωναν μεγαλόσωμα πουλιά, που μετά πάλευαν να ξεφύγουν.

Το ξεφτέρι έβλεπε πια ξεκάθαρα. Το ροζ σημείο ήταν ένας τόσοσ δα άνθρωπος.

Ένα κοριτσάκι περίπου τεσσάρων χρόνων, μπλεγμένο σε καλάμια και βρύα, πάλευε να κρατηθεί στην επιφάνεια της λίμνης. Ήταν ντυμένο βαριά για το κρύο και τώρα το μουλιασμένο ροζ μπουφανάκι του το τραβούσε κάτω στον βυθό. Οι ξανθές μπουκλες είχαν κολλήσει στο μέτωπό του και τα χεράκια του χτυπούσαν όλο και πιο αδύναμα πια την πόρτα του θανάτου.

Η άνιση μάχη κράτησε δευτερόλεπτα. Μόλις το πρόσωπό του χάθηκε κάτω από την επιφάνεια, το νερό εισχώρησε στον λάρυγγά του κάνοντάς το να χάσει τις αισθήσεις του. Οι πνεύμονες άρχισαν να γεμίζουν νερό, που μετακινήθηκε προς το αίμα σπάζοντας τα ερυθρά αιμοσφαίρια. Μετά από ελάχιστα λεπτά η αιμόλυση θα οδηγούσε σε κοιλιακή μαρμαρυγή. Και μετά... Τέλος.

Δυστυχώς, κανείς δεν ήταν εκεί γύρω για να βοηθήσει το κοριτσάκι.

Ή ήταν;

Δύο μέτρα πιο δίπλα, ένα άτομο παρακολουθούσε ατάραχο τη μάχη του παιδιού με τον θάνατο. Κάντισε για λίγη ώρα, μέχρι να βεβαιωθεί ότι όλα θα οδηγούνταν σ' ένα (απ)αίσιο τέλος. Πέταξε το τσιγάρο με μια άφογη τροχιά. Η γόπα έπεσε στην επιφάνεια της λίμνης δημιουργώντας έναν απειροελάχιστο κυματισμό. Εκεί ακριβώς όπου είχε βυθιστεί το κοριτσάκι.

Τυλίχτηκε καλύτερα στο μαύρο παλτό που φορούσε. Η θερμοκρασία ήταν κοντά στο μηδέν στη Στυμφαλία και είχε απίστευτα πολύ δρόμο για το σπίτι. Περπάτησε γρήγορα μέχρι το αμάξι που ήταν αφημένο αρκετά μακριά. Ένα γκρι μεταλλικό κουβαδάκι – απ' αυτά τα ολόγεια μεταξύ τους, που προκαλούν συμφόρηση σε δρόμους κι οδηγούς. Έβγαλε γαλότσες, γάντια, φούτερ και τα έχωσε σε μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών που πέταξε στο πορτομπαγκάζ. Ύστερα, άλλαξε παπούτσια, μπήκε στο αμάξι, άναψε το καλοριφέρ, έβαλε μπρος και απομακρύνθηκε με φυσιολογική ταχύτητα.

Κοίταξε ψηλά. Ένα γεράκι –να 'ταν ξεφτέρι;– πετούσε προς το κοντινό δάσος, με ένα ψαροπούλι γραπωμένο στα νύχια του... Δυνάμωσε τον ήχο της μουσικής και οι Nightwish έσπασαν τα ντεσιμπέλ. Το τραγούδι ακούστηκε δυνατά, καθαρά: Bless the Child.

Χαμογέλασε. Bless the Child – στο ύστατο ταξίδι της σιωπής...

*Τετάρτη 17 Δεκεμβρίου 2014,
του Αγίου Διονυσίου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης του Θαυμα-
τουργού...
Δέκα χρόνια αργότερα, στη Φιλοθέη*

Αν κάποιος περνούσε έξω από τη σκοτεινή έπαυλη της οδού Λουκή Ακρίτα στη Φιλοθέη, θα έβλεπε μόνο ένα φως στο παράθυρο του πρώτου ορόφου... Και ίσως –αν ήταν πολύ παρατηρητικός–, κάποια αντικείμενα σε ελεύθερη πτώση· ένα κρυστάλλινο ποτήρι κι ένα μικρό φιαλίδιο πέφτουν ταυτόχρονα στο χαλί. Το νερό εκσφενδονίζεται κι απ' το φιαλίδιο σκορπάνε παντού δίχρωμες φαρμακευτικές ταμπλέτες με χαραγμένη τη λέξη «KORVASIN 10» στη συσκευασία.

Αμέσως μετά, μια κούπα με ζεστό καφέ, σαν για να τους κάνει παρέα, σκάει σαν κύμα στο χαλί. Λεκές!

Ορισμένοι θα έβλεπαν τη σκηνή με φρίκη και αποτροπασμό – πρωτίστως η κυρία Μοιραράκη: Το χαλί Ταμπρίζ μπροστά από το κρεβάτι ήταν υφασμένο στο Ιράν από ταπητουργό, που οι πρόγονοί του για είκοσι γενιές έπλεκαν χαλιά με την αξεπέραστη υπομονή της Ανατολής. Οι συνολικά τρία εκατομμύρια κόμποι του σχημάτιζαν ένα αρχετυπικό μοτίβο στις τέσσερις γωνίες. Κάποιος

που γνώριζε τα φαρσί θα μπορούσε να διαβάσει τους όμορφους στίχους του αρχαίου Πέρση ποιητή Χαβέζ:

«Ω, οινοχόε, βάλε φωτιά στο ποτήρι μου / γέμισέ το με το μυστηριακό κρασί που ξέρεις / γέμισε με επιθυμία το αίμα μου / φανέρωσέ μου την αντανάκλαση της αγαπημένης μου».

Φυσικά κάποιος χέστηκε για τους στίχους του Χαβέζ, μπροστά στον λεκέ σε χαλί 27.000 ευρώ. Την κούπα με τον καφέ ακολούθησε ένα κινητό τηλέφωνο, που χτυπούσε δείχνοντας στην οθόνη του μια χαμογελαστή κοπέλα με μαλλιά στο χρώμα του χαλκού και με το όνομα «Σόνια». Μετά, τα κλειδιά ενός τζιπ, μία ανέγγιχτη οικονομική εφημερίδα, ένα μπριός με κρέμα άνηθου και μπρικ, ένα βάζο με λευκά τριαντάφυλλα της ποικιλίας «Πολικός Αστέρας».

Από το κρεβάτι προεξείχαν δύο πόδια που έτρεμαν. Το σώμα, ξαπλωμένο ανάσκελα, τρανταζόταν από σπασμούς. Το αριστερό χέρι έσφιγγε τα σεντόνια, το δεξί έπαχνε απεγνωσμένα στο κομοδίνο *ποιος ξέρει τι*.

Ο άντρας γύρω στα 58. Κουρασμένο πρόσωπο, καταπονημένο σώμα, μάτια πρησμένα. Από το στόμα του έβγαине μόνο ένας απαίσιος, πνιχτός ρόγχος.

Ποτέ δεν φανταζόταν ότι κάπως έτσι θα τελείωναν όλα. Και ειδικά σε αυτήν την ηλικία, με αυτόν τον βασιανιστικό τρόπο.

Αλλά ποιος το φαντάζεται ποτέ;

Τα μάτια του αγκάλιασαν για τελευταία φορά το υπνοδωμάτιο. Το τζάκι. Τα βαριά έπιπλα. Η αγαπημένη πολυθρόνα Chesterfield. Η συλλογή των σπάνιων γραμματοσήμων. Ο πίνακας του Χατζηκυριάκου-Γκίκα και το

αντίγραφο της Παναγίας της Αγιοσορίτισσας από τον 13ο αιώνα...

Όμως οι σπασμοί, σαν να υποχωρούσαν. Το σώμα, σαν να γαλήνευε. Το βλέμμα του εστίασε στις ασημένιες κορνίζες στο κομοδίνο. Η ζωή του... Η αποφοίτηση από το πανεπιστήμιο της Βοστόνης. Ο γάμος με την πανέμορφη Τζέσικα. Τα παιδιά τους, η Σόνια και ο Νικ, σε κάποιο μασκέ πάρτι ντυμένοι φαντάσματα. Ο δεύτερος γάμος με την Ευαγγελία-Λίτσα-Λίλιαν. Η Λίλιαν στο μαιευτήριο με τον Δημητράκη τους νεογέννητο. Η Σόνια με τον Δημητράκη και όλα τα σύνεργα του σκι στο Γκστάαντ. Ο Νικ γελαστός στη Νέα Υόρκη, έξω από το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης. Η Σόνια στη βράβευση από τη Μαθηματική Εταιρεία. Η Σόνια με την ομάδα μπάσκετ του κολεγίου. Η Σόνια... Ο Δημητράκης... Ο Νικ... Η διαθήκη...

Η διαθήκη!

Ξαφνικά οι σπασμοί έπαψαν. Ο επιθανάτιος ρόγχος σταμάτησε.

Η λέξη «διαθήκη» ήταν η τελευταία που πέρασε ποτέ απ' το μυαλό του. Κι έπειτα έκλεισε τα μάτια.

Ο Γιάννος Ασλάνογλου ήταν πλέον νεκρός.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΝΝΙΑ ΗΜΕΡΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΟΝΟ

Τη λένε Ελσινόρη. Ελσινόρη Χατζή. Μη σου τύχει.

Όταν για πρώτη φορά συνειδητοποίησε τη γελοιότητα του ονόματός της, βεβαιώθηκε ότι υπάρχουν Μοίρες που σκύβουν αναμαλλιασμένες πάνω απ' την κούνια και ονοματίζουν το νεογέννητο. Λογικά η δική της έπασχε από διπολική διαταραχή.

Άλλωστε, είναι σαφές πως οι ήρωες των παραμυθιών δεν στέκουν και πολύ στα καλά τους. Η Χιονάτη για παράδειγμα: ιδεοψυχαναγκασμός (ελληνιστί OCD). Δεν είναι τυχαίο πως μόλις μπήκε στον ξένων νάνων το σπίτι έπεσε στα τέσσερα με τα σφουγγαρόπανα, το μικροβιοφοβικό το άτομο. Η μάγισσα μητριά της πάλι όλο «καθρέφτη, καθρεφτάκι μου» – τίποτα λιγότερο από ναρκισσιστικό σύνδρομο. Το κοριτσάκι με τα σπύρτα; Μεταίχμακτη προσωπικότητα με αυτοκτονικές τάσεις. Και η Ωραία Κοιμημένη δεν θες να ξέρεις σε ποιο στάδιο της μανιοκατάθλιψης έπεσε για ύπνο. Πάλευε τώρα εσύ, μαλάκα ιππότη, να την αναστήσεις με το φιλί για να σου κάνει μετά τη ζωή κόλαση.

Οι μόνες που δεν είχαν διαγνωσμένη διαταραχή ήταν η Κοκκινοσκουφίτσα και το σόι της. Αυτές δεν ήταν διαταραγμένες, ήταν απλά ηλίθιες. Πώς αλλιώς εξηγείται το

γεγονός ότι δίνει η μάνα το καλαθάκι στο μικρό (χαζό) κοριτσάκι, να διασχίσει ένα δάσος γεμάτο ανώμαλους λύκους, για να πάει κάτι παξιμάδια στην άλλη την πανηλίθια τη γιαγιά, που αποφάσισε να μείνει στη μέση του πουθενά (και μάλλον σε αυθαίρετο, να τα λέμε κι αυτά).

Τη λένε Ελσινόρη Χατζή. Μη σου τύχει.

Ο κύριος Κώστας και η κυρία Νατάσα –οι γονείς της– τη συνέλαβαν στο ταξίδι του μέλιτος στα σκανδιναβικά φιόρδ. Την τρίτη ημέρα συγκεκριμένα, σε ένα μικρό στενό πέρασμα, όπου μια λωρίδα νερού χωρίζει τη Δανία από τη Σουηδία, επισκέφτηκαν το Κάστρο της Ελσινόρης. Εκεί ήταν που κάποτε ένας νεαρός Δανός κούκλος πρίγκηψ, ονόματι Άμλετ, αποφάσισε να πάρει εκδίκηση από τον θείο που του 'κλεψε τον θρόνο, του σκότωσε τον πατέρα και του πήδαγε τη μάνα: Σόρι, αλλά δεν τα λες και λίγα. Το γκραν φινάλε του έπους καταλήγει σε μια ξιφομαχία-υπερπαραγωγή, με δηλητηριασμένα σπαθιά παρακαλώ, μεταξύ θείου Κλαύδιου και ανιψιού Άμλετ. Κλασικά ο Σαίξπηρ –μη δει άνθρωπο να χαρεί– τους σκοτώνει και τους δύο, ενώ ταυτόχρονα ένας τεράστιος νορβηγικός στρατός, μία ορδή από κομπάρσαριες, εισβάλλει και ισοπεδώνει τα πάντα. Χάπι εντ: Λεξοτανίλ κατά προτίμηση.

Ήταν Παρασκευή όταν ο κύριος Κώστας και η κυρία Νατάσα άκουσαν μαγεμένοι τον οδηγό του γκρουπ να απαγγέλλει σε αρχαία αγγλικά μερικούς στίχους από το θεατρικό στον περίβολο του Κάστρου της Ελσινόρης. Το βράδυ, στα πουπουλένια παπλώματα του ξενοδοχείου Marienlyst, συνέλαβαν τη μέλλουσα φίλη μου. Πολύ ερωτευμένοι ακόμα –μετά αλληλοφτύστηκαν– αποφάσισαν να βγάλουν την κόρη τους Ελσινόρη.

Τι ρομαντικό! Τι ηλίθια ρομαντικό! Και επειδή στη βάφτιση χρειαζόταν και ένα χριστιανικό όνομα για να κατευναστεί ο πάτερ που απειλούσε να διακόψει την τελετή, πρόσθεσαν από δίπλα και το «Παρασκευή». Ελσινόρη-Παρασκευή. Η Μοίρα με τη διπολική διαταραχή που λέγαμε;

Υπάρχουν και χειρότερα, την παρηγορώ, με την αλαζονεία του ανθρώπου που τον λένε απλά «Σόνια»: «Σκέψου, καλό μου, να είχαν πάει γουικέντ στη Μαλαισία. Τώρα, αντί για Ελσινόρη-Παρασκευή, θα σε φωνάζαμε Κουάλα Λουμπούρ-Σάββατο». Συνήθως αυτές οι κουβέντες καταλήγουν με την Ελσινόρη να φωνάζει ότι κανείς δεν καταλαβαίνει το δράμα της και να μου εκσφενδονίζει ξεκαρδισμένη όποιο αντικείμενο έχει πρόχειρο κοντά της.

«Χατζή Ελσινόρη-Παρασκευή;» ρώτησε με περιέργεια ο αστυνομικός κρατώντας μετέωρη τη σφραγίδα πάνω από τη φωτοτυπία ταυτότητας, που είχε αφήσει στο γραφείο του η Ελσινόρη.

Για την ακρίβεια, ρώτησε με το ύφος ανθρώπου που προσπαθούν να τον εξαπατήσουν, αλλά αυτός είναι τσακάλι, δεν την πατάει τόσο εύκολα.

«Μάλιστα», απάντησε η Ελσινόρη, με τη στωικότητα του ατόμου που έχει κληθεί μερικές χιλιάδες φορές να ικανοποιήσει την ίδια απορία.

«Από ποιο όνομα βγαίνει αυτό το Ελ-σι-νό-ρη;»

«Δεν βγαίνει από όνομα».

«Αλλά;»

«Από κάστρο».

«Κάστρο;»

«Το οποίο λέγεται και Κρόνμπουργκ. Θα μπορούσαν να με λένε Κρόνμπουργκ-Παρασκευή Χατζή».

«Αν επιτρέπετε... Τη γιαγιά σας πώς τη λέγανε;»

«Του μπαμπά ή της μαμάς;»

«Αμφότερες».

Οι αστυνομικοί, ανεξαρτήτως βαθμού, κομματικών πεπολιθήσεων και ηλικίας, τη βρίσκουν με κάτι τέτοιες εκφράσεις της καθαρεύουσας.

«Του μπαμπά, Κάστρο της Ωριάς. Της μαμάς, Κάστρο η Πεντάμορφη και το Τέρας».

Το φρύδι του αστυνομικού ανασηκώθηκε. Ξερόβηξε:

«Τόπος καταγωγής;»

«Ντίσνεϊλαντ. Κύριε αστυνόμω μου, να εδώ, τα λέει όλα στο χαρτί. Να τελειώνουμε με το γνήσιο της υπογραφής γιατί θα έχετε και τους άπειρους κακοποιούς να συλλάβετε;»

Ο νεαρός αστυνόμος έκανε μπαμ πως δεν είχε καμία πρόθεση να την αφήσει να φύγει. Απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, σ' ένα αρχαίο γραφειάκι να κοπανάς με μίσος σφραγίδες για το γνήσιον της υπογραφής και να αρχειοθετείς απολιθωμένους φακέλους, δεν προσπερνάς έτσι απλά μια όμορφη κοπέλα με μάτια... Τι; Μοβ; Η ταυτότητα, προφανώς από αμηχανία, γράφει «γαλανά». Όμως τα μάτια της κοπέλας είχαν το χρώμα της πασχαλιάς. Ο αστυνόμος ένιωσε σαν το μόνο που ήθελε σε αυτήν τη ζωή ήταν να μη φύγει ποτέ αυτή η κοπέλα απ' το φθαρμένο καμαράκι του τμήματος. Έκανε ότι κοιτάζει την ταυτότητά της:

«Ετών 29 λέει εδώ».

«Για να το λέει...»

Παύση.

«Εγώ είμαι 33».

«Α, καλέ, τα χρόνια του Χριστού. Τα στερνά του μόνο μην έχετε».

«Ορίστε;»

«Τίποτα, λέω να πηγαίνω γιατί πόσο να περιμένουν πα και οι χιλιάδες κακοποιοί τη σειρά τους για να τους συλλάβετε;»

Ο αστυνομικός της έδωσε πίσω την ταυτότητα και παρακολούθησε θλιμμένος το κορίτσι με τα μοβ μάτια να φεύγει από τη ζωή του για πάντα...

Αφού άφησα την Ελσινόρη στο τμήμα, έκανα δύο κύκλους γύρω από το τετράγωνο χωρίς φυσικά να βρω κάπου να παρκάρω. Τελικά –κι αφού αμάρτησα νοερά με μια υπέροχη θέση ΑΜΕΑ–, αποφάσισα να διπλοπαρκάρω το κίτρινο Μίνι Κούπερ με τα αλάρμ, παράλληλα με δύο κάδους και σχεδόν απέναντι από την είσοδο του τμήματος.

Κοίταξα τριγύρω. Τα μαγαζιά άνοιγαν εκείνη την ώρα, αλλά όλες οι προσόψεις είχαν κάτι το καταθλιπτικό. Ένα φωτογραφείο με ξεθωριασμένες φωτογραφίες γάμων και παρελάσεων στη βιτρίνα. Κάτι που έμοιαζε με κουρείο βγαλμένο από τα '70s. Ένα μπακάλικο που είχε στην ταμπέλα κάτι φιδογυριστά γράμματα με παράξενους τόνους. Οι κάδοι δίπλα μου απίστευτα βρόμικοι και κακοπαθημένοι.

Ανατρίχιασα από το κρύο. Πέταξα το τσιγάρο και έκλεισα το παράθυρο. Για μερικά λεπτά άλλαζα μηχανικά τους σταθμούς του ραδιοφώνου. Μάλλον ούτε εγώ ήξερα τι έψαχνα. Λίγο αργότερα η Ελσινόρη έβγαινε από

το τμήμα και περίμενε να κόψει η κίνηση για να περάσει απέναντι. Ένας οδηγός της κόρναρε επιδεικτικά περνώντας ξυστά δίπλα της. Η Ελσινόρη, 1.68, γαλανά μάτια, καστανά μαλλιά με πράσινες τρέσες που έπεφταν στους ώμους της. Μαύρο πουλόβερ, μαύρο τζιν, μαύρο αντρικό σακάκι –που μόνο εκείνη μπορούσε να την κάνει ακόμα πιο θηλυκή–, μια τεράστια τσάντα μουλτικόλор και σμαραγδι μπαλαρίνες. Και νεύρα. Πολλά νεύρα. Χαμογέλασα ανεπαίσθητα. Πάτησα την κόρνα δύο φορές για να δει πού είμαι και για να τρομάξω τον αστυφύλακα στη σκοπιά. Έβαλα μπρος.

Όταν η Ελσινόρη έπεσε με ορμή στη θέση του συνοδηγού, τα μπλε μάτια της άστραφταν από θυμό. Το είχα ξαναδεί το έργο. Όποτε είχε παρτίδες με δημόσιες υπηρεσίες, αυτό το «Ελσινόρη-Παρασκευή» και οι άναυδοι γραφειοκράτες τής έσπαγαν τα νεύρα. Τώρα μάλιστα που είχε χωρίσει με τον Άρη δεν ήταν για πολλές κουβέντες. Ασχέτως που αυτή τον είχε διώξει. Ως συνήθως.

Έβαλα μπρος:

«Ξεμπέρδεψες; Όλα εντάξει;» Δεν απάντησε. Ήξερα ότι είχε ανάγκη από συμπαράσταση, άλλωστε γι' αυτό είχαμε βρεθεί πρωί, αν και μεσοβδόμαδα. «Πάμε για καφέ; Τέτοια ώρα δεν θα 'χει βαβούρα».

«Αν με δεις να ανάβω τσιγάρο, να μου τα χώσεις. Δεν έχω καμιά όρεξη να ξανακυλήσω».

«Με τα νεύρα που έχεις τώρα, Νόρα μου, μάλλον θα σ' το ανάψω εγώ».

Ελσινόρη-Νόρη-Νόρα. Αποκλειστικά εγώ έχω το δικαίωμα να τη φωνάζουμε «Νόρα». Ούτε γκόμενος, ούτε συνάδελφοι, ούτε αφεντικό, ούτε κανένας. Όλοι έπρεπε

να αποστηθίσουν το «Ελσινόρη». Σαν τιμωρία προς το σύμπαν που της είχε επιβάλει το Όνομα της Κόλασης.

Οι πατεράδες μας φίλοι καρδιακοί από την πρώτη δημοτικού, στα ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου. Αλλά κι εμείς οι δύο αχώριστες από το νηπιαγωγείο, μέχρι τώρα που πλησιάζαμε τα τριάντα. Μαζί στο θρανίο, μαζί στις οικογενειακές διακοπές, μαζί στα πρώτα πάρτι, στα πρώτα τσιγάρα, στους πρώτους έρωτες. Σχεδόν σε όλα η Νόρα ήταν ένα βήμα πιο μπροστά από μένα. Πιο έξυπνη, πιο όμορφη, πιο ψηλή, πιο ψαγμένη σε βιβλιοφιλικά και σινεφιλικά. Ήξερε όλες τις υποθέσεις των ταινιών απέξω, ενώ εγώ δεν θυμόμουν τίποτα. Τουλάχιστον μπορούσα να μιμηθώ τις φωνές των πρωταγωνιστών και την έπαιρνα τηλέφωνο κάνοντας τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο. Κάτι ήταν κι αυτό. Η Νόρα επίσης ήταν πιο ευαίσθητη.

Πολύ πιο ευαίσθητη. Από γατάκια, σκυλάκια, πουλάκια που μάζευε τραυματισμένα και τα 'τρεχε στους κτηνίατρους. Ακτιβίστρια, εθελόντρια, τσαμπουκάς, αν και δεν ήταν ενταγμένη ούτε σε οργανώσεις ούτε σε κόμματα. Δεν της το επέτρεπε το χιούμορ της, που αμφισβητούσε κάθε μορφή εξουσίας.

Εγώ, αντίθετα, γαλουχημένη από τη Λίλιαν, τη δεύτερη σύζυγο του πατέρα μου, σύχναζα στα φιλανθρωπικά γκαλά που έκαναν πάμπλουτες κυρίες υπέρ «πτωχών και αδυνάτων»:

«Πόσο μαλακιστήρι παίζει να είσαι;» πάθαινε υστερία η Ελσινόρη. «Μόνο τα ρούχα που φοράτε στις φιλανθρωπίες του κώλου θα έφταναν να χτίσετε πέντε πτέρυγες νοσοκομείων».

Δεν της απαντούσα. Συνέχιζε:

«Ναι, πάρε και την τσάντα κροκό Hermès των δέκα χιλιάδων και δώσε τα ρέστα στο ορφανό».

Στη μεταξύ μας σύγκριση, ξεχώριζα λόγω του ονόματος και της παρουσίας του πατέρα μου. Λόγω αμερικανικής καταγωγής της μητέρας μου, της εκθαμβωτικής Αμερικάνας Τζέσικα (στο νηπιαγωγείο και στο δημοτικό νόμιζαν πως έλεγα ψέματα ότι η μητέρα μου είχε βγει Μις Μασαχουσέτη).

Και νομίζω ότι τα ζυγωματικά και τα χείλια μου έφτιαχναν κάτι πολύ ιδιαίτερο και όμορφο στο πρόσωπό μου. Στα δεκαοχτώ μου χρόνια, ένας ακριβοληρωμένος πλαστικός χειρουργός έσκυψε με τρυφερότητα πάνω στο μικρό καρούμπαλο της μύτης –οικόσημο της οικογένειας Ασλάνογλου από γενιά σε γενιά– και το αντικατέστησε με μια άφογη γαλλική μυτούλα. Αυτό, σε συνδυασμό με το πολύ κοντό μαλλί στο χρώμα του χαλκού, τα μεγάλα γυαλιά ηλίου, τις δωδεκάποντες γόβες κι ένα σώμα ηλιοκαμένο και γυμνασμένο, με έκαναν εντυπωσιακή χωρίς να είμαι αντικειμενικά όμορφη.

Όταν ήρθε η ώρα των σπουδών, οι δυο μας χωρίσαμε για πρώτη φορά πάνω σε μια δύσκολη περίοδο για μένα. Η Ελσινόρη σπούδασε Δημοσιογραφία στο Πάντειο, πήρε πτυχίο στα τέσσερα χρόνια, έψαχνε μόνιμη δουλειά για άλλα τέσσερα, και πλέον εργαζόταν ως αστυνομική συντάκτρια σε ένα από τα μεγάλα ειδησεογραφικά σάιτ. Πολλές ώρες δουλειάς, αστεία αμοιβή, συχνοί καβγάδες με τον παλαιολιθικό αρχισυντάκτη. Το χειρότερο ήταν ότι, αν υπήρχε ανάγκη, της φόρτωναν να γράψει και άρθρα «γενικού ενδιαφέροντος» για να τραβήξουν κίνηση στο σάιτ: *Δείτε τα 10 μεγαλύτερα αεροπορικά δυστυχήματα στην ιστορία. Μάθετε την απίστευτη ιστορία της*

ηλεκτρικής σκούπας. ΣΟΚ: *έτσι εκβιάζουν την Ελλάδα οι δανειστές μας. Σε τι είναι εθισμένη η Τζένιφερ Άνιστον;* Όνειρό της ήταν να βρει δουλειά σε μια έγκυρη, έντυπη εφημερίδα, κι ας καθυστερούσαν οι μισθοί. Όποτε τύχαινε να ακούσει για καμιά θέση, έστελνε βιογραφικό μαζί με τις δυο τρεις σοβαρές έρευνες που είχε κάνει, αλλά ποτέ δεν είχε προκύψει κάτι, πέρα από ένα σωρό άκαρπες συνεντεύξεις.

Εγώ έφυγα τον Σεπτέμβρη του 2004 για να σπουδάσω International Business στην Αμερική, στο πανεπιστήμιο της Βοστόνης. Ο πατέρας μου, ο Γιάννος Ασλάνογλου, είχε τις καλύτερες αναμνήσεις από τις δικές του σπουδές εκεί, και επέμενε να ακολουθήσω τα χνάρια του. Κάτι σαν προσκύνημα της οικογένειας Ασλάνογλου στην κοιτίδα του καπιταλισμού. Ο Γιάννος από μικρό παιδί ξεκινούσε κάθε πρωί με ένα δεδομένο ποσό χρημάτων και το βράδυ έπρεπε να είναι έστω και κατά ένα σεντ πλουσιότερος, αλλιώς θα αρρώσταινε. Οι αγορές κυλούσαν στις φλέβες του.

Μπορεί να κάναμε καιρό να βρεθούμε από κοντά με την Ελσινόρη, αλλά κάθε μα κάθε βράδυ τσατάραμε, ανταλλάσσαμε ψηφιακά κομμάτια της καθημερινότητάς μας και ξεγελούσαμε τη μοναξιά μας. Δεν ξέρω τι θα έκανα στη ζωή χωρίς εκείνη. Δεν ξέρω αν θα είχα καν ζωή χωρίς εκείνη. Και ειδικά μετά τον θάνατο της μικρής. Την ασύλληπτη τραγωδία στις 17 Δεκεμβρίου του 2004...

Ο πατέρας μου με είχε πετάξει στα βαθιά για να κολυμπήσω μόνη μου, αν τα καταφέρω. Αν όχι, να πνιγώ. Αυτός ήταν ο Γιάννος Ασλάνογλου. Μετά το μπάτσελορ στη Βοστόνη, ξεκίνησα μεταπτυχιακά στο Λονδίνο, στο Hospitality and Tourism Management στο UCL του

Λονδίνου. Παράλληλα, δούλευα σε πολυεθνικές «για να αποκτήσω εμπειρία». Τα αριστεία, ο ανταγωνισμός, η μάχη για την κορυφή, θα γίνονταν η δεύτερη φύση μου...

Προερχόμαστε από οικογένεια με μακρά παράδοση στον ξενοδοχειακό κλάδο. Το 1960 ο παππούς Νικόλας κληρονόμησε απ' τον δικό του πατέρα τέσσερα ξενοδοχεία Β' Κατηγορίας σε ιαματικά θέρετρα της εποχής: Αιδηψό, Υπάτη, Λουτράκι, Καμένα Βούρλα. Η επιχείρηση συνεχίστηκε από τον πατέρα μου και πριν από είκοσι χρόνια μετεξελίχθηκε σε αλυσίδα υπερπολυτελών boutique hotels σε όλη τη χώρα.

Η τεράστια επιτυχία όμως ήρθε με τα all-inclusive πακέτα προσφορών στους τουρίστες με τα βραχιολάκια: οικονομικές πτήσεις και διαμονή σε πάμφθηνα, αλλά εξαιρετικά προσεγμένα youth hostels. Μέσα σε μερικά χρόνια η εταιρεία γιγαντώθηκε και κατέληξε να είναι «η τουριστική αυτοκρατορία των Ασλάνογλου», όπως την έχουν αποκαλέσει οι οικονομικοί αναλυτές του Bloomberg.

Ήταν απολύτως αναμενόμενο να σπουδάσω κι εγώ πάνω στο αντικείμενο. Τι παράξενο, αλήθεια. Όταν δεν έχεις χρήματα από την οικογένεια, δεν μπορείς να ακολουθήσεις τα όνειρά σου, αλλά και όταν έχεις υπερβολικά πολλά χρήματα, πάλι δεν μπορείς να ακολουθήσεις τα όνειρά σου.

Κόρναρα παρατεταμένα σε έναν ποδηλάτη που βγήκε απ' τα δεξιά μας. Η Νόρα τον μούντζωσε με το γνωστό της τακτ. Μετά από αρκετό μπλέξιμο στην πρωινή κίνηση φτάσαμε Φιλοθήη. Παρκάρισα το Μίνι Κούπερ στην

πλατεία Μαλαματιανού και περπατήσαμε μέχρι την είσοδο του κλασικού café. Όπως πάντα ήταν γεμάτο βαριεστημένους «βουπουδίτες» (από τα αρχικά «βου – που» = βόρεια προάστια) που πήγαιναν για καφέ μαζί για να καταλήξουν ο καθένας μόνος του, να παίζει με το σμαρτφόουν του. Δίπλα μας ένας πιτσιρικάς έκανε ότι γράφει σε ένα σημειωματάριο, ενώ στην πραγματικότητα κατέβαζε τσόντες στο λάπτοπ του. Καθήσαμε στο μπαρ, σταυρώσαμε ταυτόχρονα τα πόδια, παραγγείλαμε τον ίδιο καφέ και ξεκινήσαμε την ανάλυση.

Χθες το βράδυ είχε συγκληθεί σπίτι μου έκτακτο συμβούλιο με κορυφαίο θέμα στην ατζέντα «Άρης, ο Μαλάκας». Η Ελσινόρη υποστήριζε το εξής απλό: Μπορεί να έλεγε στον γκόμενό της τουλάχιστον μία φορά τον μήνα να χωρίσουν, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως τη δέκατη τέταρτη φορά ο άλλος θα σηκωθεί να φύγει. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά. Αλλά τι περιμένεις από άνθρωπο που φοράει γυαλιά με μπλε καθρέφτες;

Μετά τα μεσάνυχτα είχαμε μεταφέρει το ψυχογράφημα του μαλάκα από το καθιστικό στην κρεβατοκάμαρα. Τα χαράματα ξεραθήκαμε στον ύπνο, περιστοιχισμένες από την πιο ριζοσπαστική εικαστική επέμβαση: γύρω μας άδεια μπολ με αλάτι και ίχνη ποπκόρν, dvd True Detective με Μάθιου Μακόναχι και χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα.

Μόλις ήρθαν οι καφέδες, η Νόρα έβγαλε τα γυαλιά ηλίου. Τα κύματα που είχε για μάτια σκοτεΐνιασαν.

«Μα να μου το κάνει αυτό εμένα;»

«Ποιο να σου κάνει, καρδιά μου;»

«Να με παρατήσει στο μπαράκι που ήμασταν και να φύγει».

«Άντε πάλι. Ρε, πας καλά; Αφού εσύ τον έδιωξες».

«Άλλο αυτό».

«Τι άλλο αυτό, ρε Νόρα;»

«Εγώ μπορεί να τον έδιωξα, αυτός γιατί έφυγε;»

«Τον θες να γυρίσει πίσω;»

«Ούτε που να τον ξαναδώ στα μάτια μου τον μαλάκα».

«Να φύγει δεν θες, να γυρίσει δεν θες, τι σκατά θες;»

«Ένα ζάναξ».

Χαμογέλασα. Ένας γερασμένος λαχειοπώλης μπήκε στο café να πουλήσει μαγικά χαρτάκια που αξίζουν εκατομμύρια. Τον έδιωξα από μακριά με ένα νεύμα. Δεν ήταν η κατάλληλη περίοδος της ζωής μου να αφήσω τα πράγματα στην τύχη. Γύρισα προς τη Νόρα:

«Θύμιό μου, πότε αρχίζει η άδειά σου απ' το σάιτ;»

«Γιατί;»

«Θα σου πω».

«11 του μηνός, την Πέμπτη».

«Και πόσες μέρες;»

«Γιατί;»

«Θα σου πω».

«Λιγότερο από βδομάδα. Τρίτη 16 πρέπει να 'μαι πίσω στις επάλξεις».

Η Νόρα τρελαινόταν να αυτοσαρκάζεται χρησιμοποιώντας δημοσιογραφικά κλισέ.

«Και τι θα κάνεις στην άδεια;»

«Χμ. Άσε με να μαντέψω: Θα μου πεις;»

«Θα σου πω».

«Πες».

«Άκου. Είμαι υποχρεωμένη να πάω Λονδίνο στο παράρτημα της εταιρείας για να συναντήσω κάποιους νέους tour operators. Δεν θα 'χω πολλή δουλειά, τυπικό

είναι κυρίως, αλλά κάποιος πρέπει να βγάλει το φίδι. Δυο τρία ραντεβού, ένα χαζό δείπνο και μετά είμαι ελεύθερο πουλί. Δεν πάμε παρέα να μείνουμε μερικές ημέρες; Π.χ. φτάνουμε Πέμπτη βράδυ, να έχουμε ένα τετραήμερο μπροστά μας. Το σπίτι μας εκεί κάθεται...»

«Εμ βέβαια κάθεται, πού να πάει κι αυτό;»

«...Και θα είναι σε φουλ ετοιμότητα από την κυρία Γεωργία, την οικονόμο».

«Δεν έχω κέφια, ρε Σόνια. Θα σε ρίξω κι εσένα».

«Ρε συ, θα περάσουμε τέλεια. Βόλτες, εκδρομές, χώρια που κάπου στη γειτονιά άνοιξε κι ένα σουπερ ταϊλανδέζικο που σου αρέσει. Έχουμε πολύ καιρό να ταξιδέψουμε μαζί».

«Δεν ξέρω...»

«Θα αλλάξεις παραστάσεις, θα σου κάνει καλό. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, το στολισμένο χειμωνιάτικο Λονδίνο είναι άπαιχτο».

Η Νόρα ήπιε μια μεγάλη γουλιά καφέ. Μετά μια δεύτερη. «Λες;»

Χαμογέλασα. Την είχα τουμπάρει.

«Λέω. Α, και δεν σου 'πα το καλύτερο: Πριν δύο μήνες που ήμουν εκεί έτρωγα στο εστιατόριο του Alain Ducasse στο Ντόρτσεστερ. Μάντεψε... Ήμουν διπλανά τραπέζια με τον Μάθιου. Μακόναχι πάντα».

Τα μπλε μάτια χαμογέλασαν...